

ПОБІ МИ ПРИСВЯЧУЄМО ВІРШІ СВОЇ

(КЛУБ «АВТОГРАФ» - ЮВІЛЕЮ Т. Г. ШЕВЧЕНКА)

ВЕЛИКОМУ КОБЗАРЕВІ

Музична партитура для гітари з українськими ліриками. Партитура складається з п'яти рядків нот. Над першим рядком вказано «Поірно» та акорди Fm та C7. Лірика: Про - кинсь, Та - ра - се, на хви - ли - ну, по - глянь на наш По - дільсь - кий край, по - глянь на віль - ну Ук - ра - ї - ну, то - ді спо - кій - но спо - чи - вай. По - глянь на віль - ну Ук - ра - ї - ну, то - ді спо - кій - но спо - чи - вай. ЗДн - // - і.

Прокинсь, Тарасе, на хвилину.
Поглянь на наш Подільський край.
Поглянь на вільну Україну.
Тоді спокійно спочивай.

Дивись: Дніпро вже вгомонився.
Вода тихенько завира.
Неначе весь переродився.
Яскраве світло розлива.

А блідий місяць в нашу пору.
Немов дивується з небес.
Бо ясен промінь лине вгору
І возвеличує тебе.

слова: В. Шевчук
музика: брати Гжегожевські

* * *

Ви, з дитинства в мене були ідеалом
Ваша воля, мужність є взірець
Це спасіння було, я вірші писала
За характером, я теж борець
Заповідали Ви любити Батьківщину
Та як її красуню не любить
Поля пшениці, неба блакить.
Гаї, де солов'ї співають
Сині озера, де латаття цвіте
Де трембіти високо лунають,
Потік сріблястий з гір тече
В весняну ніч зоря засяє
Над цвітом вишні хрущ летить
І радісно душа чекає,
Коли народна пісня зазвучить.
Вже двісті літ пройшло, як Ви родилась
Ростила щедра українська земля.
На ваших віршах я училась
Кобзар для мене друга Біблія.

Наталя Аксенченко
с. Вербка

ШЕВЧЕНКОВА ВЕРБА

Далеко від України в засланні
Шевченко посадив вербу.
Про неї пам'ятають в тій далекій стороні.
В Антонівцях ми маємо свою.
Їй кажуть років 250.
Про неї прабабки всі пам'ятають.
Вона як вартовий солдат
Вітала всіх, хто у село в'їжджає.
Спливали роки. Буревії
Гілля і стовбур їй ламали.
Та залишались паростки живі
І новий поштовх до життя давали.
Наперекір нещастям всім
Вона, як Україна, піднімалась.
І не лякали її блискавки і грім.
Вона закоханим й гостям всім усміхалась.
Жила верба, жило село.
Їй через горбик інша усміхалась.
Багато бід не цій землі було,
Через віки – одна зосталась.
А поряд з нею джерело бринить,
Та чистою водою всіх стрічає.
Між ними річечка біжить.
За роком рік вода її збігає.
Так, незабутня ця верба для всіх.
І для села вона безсмертна.
Прославив її мудрий чоловік –

Шевченко - наш поет славетний.
Колись, мандруючи Поділлям,
Водичку пив, відпочивав,
Сховавшись від жари під гіллям,
Її він навіть малював.
Зараз старенька, похилилась.
Дупло обпалене болить.
Та пам'ять про поета залишилась
Про нього згадує щомить.

Я. Дзівановська
сmt. Антонівці
1959 року народження

ДО ТАРАСА

Стоїш сумний, земний, звичайний,
Не ждеш од світу похвали.
І кланяються хмельничани
Тобі.

Послухати прийшли,
Що скажеш нам, Тарасе зараз?
Які плекаєш ти думки?
Що допомгло тобі, Кобзарю,
Прийти до нас через віки?
Що у віках собі намарив,
Задумався в собі над чим?
Ждать щастя з неба, а чи кари?..
Скажи, Тарасе, не мовчи!

М. Коваль
м. Хмельницький
1940 року народження

КОБЗАР ЖИВИЙ!

Радіє серце і цвіте душа,
Співає щастя мріям серенади.
Кобзар живий! Давно вже не чужа
Його молитва за прозріння правди.
Кобзар живий! Він завжди серед нас,
Його ми голос чуємо ночами.
Пройшов світи, здолав неспинний час
І став героєм прямо перед нами.

БЕЗЦІННІ МИТІ

Безцінні миті віри у слова,
У незрадливо – виплекані думи,
Якими нині повниться нова
Наша країна.
Скільки уже літ
Пройшло, як ти, Тарасе, напророчив,
А ти поглянь, змінився наче світ,
Та не змінились правди сірі очі.

ТАРАСЕ!

Пам'ять про тебе, Тарасе, живе
Завжди в моїй душі,
Хай скільки хочеш часу пройде –
Думи ці не чужі!

Слово твоє вічно живе,
Квіткою квітне в саду.
Ти надихаєш завжди мене,
Кращого вже не знайду.

ПЕРЕД ШЕВЧЕНКОМ

Батьківський смуток ревно втерся в брови –
Думок величних сила – не здолать.
Топтались ниви і гули діброви,
І крила підрізав ординець – тать.

Червона кров під маячнею стягів,
Жорстокі жорна – крутива століть.
Живі слова козацької звитяги.
Грудьми погруддя від біди стоїть.

"Кобзар" і Біблія – сплетіння істин:
Космічна і навдивовиж земна.
Тут зупинитись би, усім присісти
І мудрості набратися сповна.

Щоб розцвіла нарешті Україна,
Веселка заіскрилася в Дніпрі,
І не горіла більше та хатина,
Що Кобзаря гойдала на зорі.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Послав нам Боже ти пророка,
Кобзар, як Біблія життя.
Щоденно ми берем уроки,
Й Шевченком міряєм буття.

Щоб він сказав, якби ожив,
Кому б руки не хтів подати.
Від сівби істин, аж до жнив,
Його ми правдою багаті.

Наш геній, поводитир, вожак,
Духовний батько для народу.
В життєвім морі наш маяк,
Яскрава зірка в непогоду.

Таким він був, і є, і буде,
У кожнім слові заповіт.
Гуртує, надихає, судить,
І поглядом зове в політ.

Тарас Шевченко - це на вічно,
Вклоніться дочки і сини.
Великий, неосяжний, пересічний,
Як, наша сутність, небо і лани.

ШЕВЧЕНКОВІ

Батьку наш, нескорений Тарасе!
Був би зараз, з ким би ти пішов?
Зайди, запроданці, лоботряси
З України-неньки точать кров.

До святих тебе не причисляють,
Правду Богу повідомиш всю,
Що покірним - їм усе прощають,
Місця бунтарям нема в раю.

Може, був би ти в Верховній Раді,
В президенти вибрали б тебе.
Та навіщо геніям посади,
Де під себе кожен лиш гребе.

Батьку наш, ми так осиротіли,
Злиденіє жирний чорнозем.
Одним - вила, другим - ситі вілли,
Й віддаємо більше, ніж нажнем.

Лиш одна надія в твоїм слові,
В твоїм дусі, що поверх чубів.
Істини, мов зерна у полові,
Провіває час серед вітрів.

В. Мазур
сmt. Ярмолинці
1953 року народження

ТАРАСОВІ СЛОВА

Летить хай час, роки біжать.
І скаже хтось, що час наш, непідвладна
мить.
Його нам просто не спинить.
Але ж, спинили лиш слова.
Малий, дорослий, чи поважний вік,
Та знають всі Шевченків заповіт.
Із парти, ще шкільної неначе так поволі,
Тарасові слова нам всім відомі.
Бо він навчив, як не тікати від долі,
Його слова навчають, як до болю,
Щоби ти все, що так тобі знайоме.
У тих словах є все, щоб вірити і не
здаватись,
Та де б не був додому повертатись
Так, йому вдалось нестримний час цей
обігнати.
Його нема, але залишив нам він так багато
Кобзар Шевченків, як долю прочитати.
Там кожен з нас, свій шлях може впізнати.
Тарасові слова – їх час не зміг здолати.

Л. Мазур
сmt. Ярмолинці
1988 року народження

ТАК У СВІТІ ПОВЕЛОСЯ

Біля ставу, коло млину,
Вода камінь точе.

А мене, моя дівчина,
Бачити не хоче.

Чим я їй не до вподоби,
Мої чорні брови?

Може тим, що не багатий,
Що, не маю долі?

Що, батьків давно не має,
Нічим підсобити.

Що, старенька хата з глини,
Кругляком підбита?

Що, рідня мене обходить,
Самі не в достатку?

Що, від сорому рукою,
Закриваю латку.

Де тебе я не зустріну,
Ти мене обходиш.

Я у слід тобі дивлюся,
Мовити не можу.

Моє серце в грудях стогне,
Та мені шепоче,

- Що, із бідним сиротою,
Ніхто жить не хоче.

Ще, до нас на білім світі,
Давно повелося,
Що, у бідності і злиднях,
Роду не велося.
У заможній хаті діти,
Весело сміються.
А, у бідних від роботи,
Тільки жили рвуться.

Не скажу я, тобі того,
Що, мав би сказати.
І між Вами я, ніколи,
Не буду стояти.
Хай і далі все так буде
Дай Вам, Боже щастя,
Хоч довіку тебе люба,
Забути не вдасться.

ЖУРАВЛИКУ - БРАТИКУ

Чого ж ти журавлику,
Не летиш до хати?
І край, де родився,
Де вчився літати?
Чи тобі вже світ не милий?
Чи забув ту хату?
Над якою в небі синім,
Ти любив кружляти.

Чи забув, гаї зелені,
Верби над водою?
І ту пісню журавлину,
Ранньою весною?
Вже цвітуть сади вишневі,
Сонце пригріває.
Щодня, тебе виглядаю,
А тебе не має.

Не стоїш ти у гніздечку,
Крил не розправляєш.
З журавлинкою своєю,
Ранок не стрічаєш.
Невже рідну Україну,
Загубив ти в небі?
Чи не хочеш повертатись,
До своєї оселі?

Ой, мій братчику рідненький,
Повертай додому.
Бо, не буде тобі втіхи,
У краю чужому.
У тих землях, ти чужинець,
Не треба нікому
Не барись, бери родину,
І лети додому.

«ЩО ЗА ДОЛЯ НАМ ДІСТАЛАСЬ?»

(В день соборності і свободи України)

Моя мила Україна,
Матінко єдина.
Що ж за доля нам дісталась,
Кому завинила?

Кому стала на заваді,
Твоя свята воля?
Чому дітям твоїм мамо,
Така важка доля?

Чому землю України,
Ділять, відбирають?
І на шию наших діток,
Ярмо одягають.

Знов сусіди незалежність
Нам не прощають
Знову гинуть наші люди
Кров проливають

Нас палили, убивали,
Голодом морили.
Вимирали цілі села,
Та ми знову жили.

Невже ми не можем
Як всі люди жити
Нащо ж вам, вражі діти
Країну ділити.

Єднайтеся, брати мої
Бережіть країну
Не простять нам наші діти
Таку провину.

Не корився рід козачий,
Краще смерть ніж пута.
Слава синів України,
Не буде забута.

Л. Незбжицький
22. 01. 2014 р.

* * *

Ти ниву засівав, Тарас.
Міцнів твій непохитний голос,
Щоб зріс слізьми политий колос
І вітер волі, щоб не згас.

Ти залишив у спадок дар,
Щоб думи всі твої збулися.
Палкі слова твої «Кобзар»,
Житами стиглими звелися.

Ти силу дав любити світ,
Батьківську мову шанувати
І свій синівський заповіт
Про край свій, як про матір дбати.

Ж. Олійник
сmt. Ярмолинці

* * *

Ми любим слово вічне і святе
Вчимо історію свою за іменами.
Нам випало завдання непросте -
Іти Тарасовими шляхами-тернами.

«Мені тринадцятий минало...»
Невже у світі так було?
Хлопча бідненьке малювало
Гаї, хатину і село.

Ніхто не звідав того лиха,
Що доля дала сироті.
Не настає година тиха
Й знов негаразди у житті.

Жив у кирилівського дяка,
А потім в пана козачком.
За все, що було - Богу дяка
І за картину з жебраком,
І за «Живописну Країну»,
І за гравюру «Король Лір»,
І за «Селянську родину»,
За «Хату у Кирилівці батьків».

За «тополю при битій дорозі»,
За терпець, за священний слід,
За тамуючи біль і сльози,
За віру в світле, за «Заповіт».

ПРАВДА

У вікні калина, а у небі сонце,
На стіні біленькій вишитий рушник.
І не міф, і не легенда, і не сон це -
Правда, що «Кобзар» як оберіг.

Правда, що завітчаний портрет
Батька нашого, шановного Тараса
В кожній хаті, а в серцях - поет
Його слово не скорене часом!

* * *

У кожного своя доля та свій шлях широкий
З'явилася нова зірка в небесах
І не згасає вже аж 200 років,
А набирає все новий розмах...

... Вмирає батько, ниточка єдина,
Що ще дитинство ніжно береже
Та вже нема, розпалася родина
Лише останнє слово стереже.

Бо як вмирав пророчив щодо сина
З майна нічим його не дарував
«Він буде неабияка людина» -
Оце про Тараса він так сказав.

Чи, може, слово отче так правдиве,
А чи талан Господь сам хоронить
Та сталося те, що мало, а не диво -
Поезія по всесвіту летить.

ШЕВЧЕНКУ...

Світлий образ Дніпра струменить
Українських степів мріє доля.
То Тарасове слово бринить
То ширяє Тарасова воля.

І ніщо вже не в змозі спинить
Дух Шевченка, його темперамент
В книзі-сповіді вогнями горить
Із поезії вічний орнамент.

Національна святиня, цілющий «Кобзар»,
Немов просто усе, але й унікально
В Тараса із народження дар -
Його твори звучать музикально.

Його вічні слова невмирущі,
Правдиві, невідцвітні красою
Адресовані кожному поколінню живущих
Звучать молитвою святою.

А. Разім, с. Москалівка
1981 року народження

Т. Г. ШЕВЧЕНКУ

Він воїн був, він був борець..
Для України - це взірець,
Свободи й волі - це творець.
Творець незламного він духу.
Ніколи щастя і не знав,
Від влади страшної тікав.
Найбільше волю цінував,
За всіх молився і писав.
Не вірші він писав - молитви
До Бога, за усіх людей,
Що жили так, неначе в битві,
Війною був що кожен день.
На каторзі, нещасні, жили.
За що Бог губить рідний край?
І світ тоді ставав немилий -
Ворота в пекло, та не в рай.
Все мучилась душа поета,
Страждала, билася крильми,
Людей любила, милосердна, -
Була й оспівана людьми.
Творила слово, що сильніше
У сотні раз за той граніт.
Це слово до сьогодні дише,
І визнане на цілий світ.
Він весь народ підняв з колін,
Підняв на боротьбу криваву.
Та не хотів здобути славу,

Свободу мав здобути він.
І виборів країні волю,
Боровся, бився й переміг,
Свою понівечив він долю –
Її покращити не зміг.
Заради інших, мов Христос,
Він жив, свого життя не мав.
Можливо і не цінював
Життя, що Бог подарував.

Чарівна моя Україно!
Тебе плекають, мов дитину.
Та не забудеш ти ті рани,
Що вороги тобі завдали.
Земля ти вільна, Україно!
Та перед словом свого сина
Ти мусиш стати на коліна
Й подякувати за ту єдину
Солодку волю, що ми маєм.
Шевченка ми благословляєм!

В. Соколова
с. Скаржинці

ДО 200-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Вже 200 літ назад весною
Майбутній Геній - Божий знак.
Родився хлопчик у неволі
Як і батьки його - кріпак.

Нелегка доля, що й казати
То ж наш Тарас з дитячих літ
Не вчитись зміг, а працювати
Він козачком пішов у світ.

В селі залишилась родина
Він їде з паном в Петербург,
Бо підневільная людина
І що ж чекає його тут?

Читати сам собі навчався
Й до малювання мав він хист
В складання віршів закохався
І вже багато чого встиг.

Ось щастя випало на долю:
Новини доброї прийшли
Про викуп його із неволі.
Найшлися люди, допомгли.

- Та це ж яке обдарування!
- Учитесь треба, друже наш.
Допомогли йому з навчанням -
Буде освіченим Тарас.

Дуже старанно він навчався
Юнак давно цього хотів.

- Буду художником, - зізнався
- Й поетом стати теж зумів.

Вже академія позаду
Художник, графік і поет
- Бідній людині, як зарадить? -
Щоденно думав він про те.

Неправду бачив і недолю,
Як жив простий український люд.
Стискалось серце аж до болю.
Вірив - настане Божий суд.

Любив Україну до нестями
У вірші душу він вкладав
Шевченко буде завжди з нами
Для всіх людей взірцем він став.

На різні теми писав твори,
Свою країну прославляв
Пером боровся за свободу,
За що на каторгу попав.

Аж 10 років у солдатах
Відбув Тарас, як у тюрмі
Своє здоров'я підірвав там
Вернувся й важко захворів.

Пішов ж життя він зовсім рано
Йому лиш було 47.

Роки прожиті і недаром
Залишив слід свій на землі.

Велику спадщину по собі
Шевченко всім нам залишив
Ні з ким не зрівняна особа
Народу України син.

Чи можна щось іще зрівняти
З його чудовим Кобзарем?
Всесвітні твори прочитати
Від нього кращих не знайдем.

Вони у нього актуальні
Й у наш складний непевний час.
Навчають жити, як нам далі
До них звертаємось не раз.

Твій Заповіт ми пам'ятаєм:
Настане час і буде все.
То ж тихим словом ми згадаєм
У цей важливий День тебе.

Всесвітньо-відомий поете,
Тобою пишається світ
На нас ти дивишся з портрета
Тобі, Тарасе, 200 літ!

Л. Статкевич, с. Савинці
1945 року народження
березень, 2014 р.

«КОБЗАР» ІЗ НАМИ

«Кобзар» Шевченка на столі
Майже в кожній хаті.
Читають і дорослі, і малі,
Вшановують на святі.

І ті ж тополі, сад вишневий,
У лузі – калина,
Карі очі, стан дівочий –
Це все – Україна.

І заповіт твій в ногу йде,
З народом у віках,
Дніпро ще й досі стогне і реве,
Оспіваний в піснях.

Вже два століття не старіють,
Написані рядочки,
Про волю, кращу долю мріють,
Твої сини і дочки.

То ж читайте і співайте
Заповіт Шевченка,
Щоби вами пишалася
Україна-ненька.

Омріяну святу волю
Не дайте забрати,
Бо у нас одна-єдина
Україна-мати.

УКРАЇНА

Україна – це червона калина у лузі,
Це Шевченко в граніті і Кармелюк,
Це дніпровські пороги і кручі,
Донецькі степи і карпатські бук.

Україно! Скільки раз у полон тебе брали,
Скільки чула ти плач Роксалан
Землю копитами, бомбами рвали,
Від голоду люди вмирали, коли лютував
комнезам.

Україно! Скільки раз ти під ігом стогнала,
І щоразу вставала з колін,
Знедолена, голодом морена незалежною
встала,
За це, мій народе, низенький уклін.

Україно! Розправ свої плечі,
Скинь погань під ноги і зло,
Не дай змінить свою долю при злеті,
Не дай загубити село.

Народів живе в нас багато,
Та мова державна – одна,
Тебе звеличуєм в будні і свято,
Ми всі українці – ти, ненько, одна!

В. Туз
с. Скаржинці

ТАРАСУ ШЕВЧЕНКУ

Читаю «Кобзар», а на очах сльоза,
І де брались такі щиросердечні слова
У тебе, Тарасе? Ти ж був молодим,
А пророчість звучала у Слові твоїм.

І линула в Україну з далеких світів
Все, що заповів у мудрім слові своїм,
В «Кобзарі» всі читають й донині,
Живе в кожному серці Шевченко в Україні.

Твої слова будуть жити вічно у кожній
родині,
В наших серцях, по всій країні.
Твоє безсмертне слово, правда палка
В серцях проростає, як трава весняна.

У вінок «Кобзаря» ми вплітаєм майбутнє...
Продовжимо палку думку, спадщину
могутню,
І схиляєм голову за правду титана,
Тобі наша любов і безмежна шана.

Є. Трачук
с.мт. Ярмолинці
1955 року народження

ТАРАСОВА ВЕСНА

Квітує чарівно, велично,
В розкішному травень вбранні.
І думи Тарасові кличуть
У вольній і новій сім'ї.

Єднайся України родина,
Тобі честь козацька дана.
Крокує Поділлям невпинно
Шевченківська світла весна.

У нас споконвіку ведеться
Хліб божий підносити в дар.
Живе нині в кожному серці
Великий і мудрий Кобзар.

І пісня зворушливо лине,
І душу хвилює до дна.
Крокує Поділлям невпинно
Шевченківська світла весна.

Безсмертні його заповіти,
Ожила від гніту земля.
Дорогу в майбутнє нам світить
Тарасове вічне ім'я.

Є символ України – калина.
Розквітла сьогодні вона.
Крокує Поділлям невпинно
Шевченківська світла весна.

Б. Фурман, смт. Ярмолинці

* * *

«Реве та стогне Дніпр широкий» -
Звучать Шевченкові слова
Ось два століття вже минає,
Як дух пророка нас єдна.

По «Кобзарю» вкраїнці вчились
Із «Заповітом» йшли на бій
За волю, щастя і свободу
Ярема надихав мій рід.

Дитинство генія-Тараса
Сирітським, вкраденим було.
То в бур'янах його шукали,
То пас ягнята за селом.

Він малярам приносив воду,
Панам паркани фарбував,
Щоби навчили малювати,
Й Дяк п'яний грамоти навчав.

Не став ледащо син вкраїнський,
Кріпак вознісся вище всіх.
Його поеми і гравюри
Розлютили панів-царів.

Жорстока помста - заборона
Писати й малювати в тюрмі
Козацький норів не зломил,
Не було каяття в душі.

І слово вільнеє лунає
З могили в Каневі, вгорі
«Борітеся – поборете
Вам Бог помагає!»

За вас правда, за вас слава
І воля святая.

Г. Шеремета
с. Скаржинці

БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА

Тарас Шевченко
Встав на п'єдесталі,
Потоком вічним
Думи розлились.
Поете наш,
Сьогодні ми зустрілись
І вже ніколи нам не розійтись.

Врочистий день!
О незабутній час!
Зійшлись на площі цій
Брати твої і сестри
України славної
О геній наш Тарас!

Поглянь, Кобзарю,
Скільки нас зібралось!
Тут діти-квіти з щастям обнялись,
Ми-українці - горді й незалежні -
Країни вільної,
Як мріяв ти колись

Тебе ми любимо,
І славним рід-від-роду
Ти вірний син Українського народу.
Що серця полум'ям
Осяяв шлях в імлі.
Здійснилось все, у що ти вірив свято:

«І буде син,
І буде мати,
І будуть люди на землі».

І тебе
В сім'ї великій
В сім'ї вольній, новій
Не забули
Пом'янути
Щирим теплим словом.

О. Шкроблюк
сmt. Ярмолинці

ДО 200-РІЧЧЯ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Велелюдні дні минають -
Двох віків світання,
І душа пророча знає -
Любов у вигнанні.
Як голосить Катерина
Матір'ю крізь втрати.
Понад Дніпром, як причинна,
Йде воля збирати
Силу скарбу України,
Що убогі вкрали.
Моголами на руїнах
Доброту сховали.
Правнучата голі, босі,
Горем, лихом биті
Будять правду стоголоссям,
Покритками в світі.
Не зраджуйте святу віру,
На Січ повертайте,
У день Божий на довіру
Правдою звітайте!
У Каневі Тарас плаче,
З гори виглядає:
Троянові вали наче
Майдани вкладають.
Злість неронів, кров'ю вмита,
В неситих забавах...
Дніпр скарає, бо не вбити
України славу!

М. Дячок
с. Солобківці

* * *

Прокинсь, Тарасе і побачиш
Як Україна в муках плаче,
Бо не чужинці – супостати,
А брат стріляє в свого брата
Та ворогує батько з сином
І безневинні люди гинуть
Кругом розрухи, барикади,
Підступність, недовіра, зрада.
Та ще й сусіди мов круки
Рвуть Україну на шматки
Той кусень Заходу, той Сходу
І обіцяють рай, свободу
Ще й кожен «пряника» дає,
Та ми не злидні, все в нас є.
Поля родючі, хліба досить,
То ж милостиню ми не просим.
Правда «верхи» порозкрадали
Але як видно, ще їм мало
Гребуть під себе хто що може
Доля людей їх не тривожить.
То хто ж у безладі цім винен
І хто врятує Україну?
То може знак дасиш із неба
Як врятувати неньку треба.
Та як кайдани розірвати
І врешті решт з колін вже стати.
Щоб були син і була мати
І були люди на землі
Вільні як в небі журавлі.

К. Бучуляк, смт. Ярмолинці

ПՕЕПИ

МՕЛОДՕЇ МУЗИ

(КЛУБ «ПЕРВОЦВІТ» - ЮВІЛЕЮ Т. Г. ШЕВЧЕНКА)

ШЕВЧЕНКОВА УКРАЇНА

В мене є своя країна – Україна
Це лани широкополі
Це ліси багаті
Наші люди – українці
Патріоти знатні.
Ось Шевченко – однодумець
Захищав він землю
Все готовий був зробити
За нашу оселю
Ось я дякую йому,
За ту допомогу,
І я буду шанувати
Його перемогу!

Н. Баліцька
7-й клас Ярмолинецької ЗОШ №2

ШЕВЧЕНКОВІ...

Ти козацького походження людина,
Життя віддав на боротьбу за кращу долю
Твоя душа завжди така гостинна,
І все відстоює ту мудрість, силу й волю.

Ти наш, Шевченку, батько України,
Художник і поет на все життя!
Ти вільний раб своєї Батьківщини,
І був ним до останнього чуття.

Ти залишив безсмертну спадщину по собі,
Немає хати, де б не був «Кобзар»,
Ти сильний, ти не був в чужій подобі
Ти пробивавсь у світ, мов сонце серед
хмар.

Ти закликав боротися за волю,
І та людина, що не знає, хто ти
Не гідна в Україні мати долю,
Не гідна з вірними тобі людьми іти.

А. Беляєва
1996 року народження
студентка

ШЕВЧЕНКО

Тарас став гарним Кобзарем
Та не ради слави
Вірші прекрасні він складав
Його природа, люди,
Та тії літа молоді
На вірші надихали
Тарас загинув
Та не вмерла любов
До рідної вкраїни
Та дух його, вільний під кінець.
Ти вмер ,та з нами ти,
Тарасе
Ти спочиваєш на горі
І чуєш рев Дніпра.
З нами ти, Тарасе.
Ніколи пам'ять про тебе
Не ляже у землю.
Тобі приносять квіти.
Сльзьми землю зрошують давно.
Хоч тіло твоє - прах
Ми не забудемо тебе ніколи
Ти вічно живий для нас Тарас.

Л. Войт

5-й клас Ярмолинецької ЗОШ №2

УКРАЇНА - СИЛЬНА ДЕРЖАВА

Україна - сильна держава
Мужня країна на віки віків
Нашим поетам вічна слава
Їх слово знищує всіх ворогів

Тарас Шевченко - герой наш понині
Слово його сильніш, ніж гора
Жив і творив на Україні
Вічна душа його не вмира

Поет цей - бунтар справедливий
Все українське йому до душі
В рідному краї завжди був щасливий
Йому він присвячував свої вірші

Великий поет - велика людина
Прагнув свободи, не знаючи цін
В серці його - завжди Батьківщина
В душі України - завжди буде він.

* * *

Тарас Шевченко - бунтар справедливий.
Все українське йому до душі.
В рідному краї завжди був щасливий.
Йому він присвячував свої вірші.

Великий поет, велика людина.
Прагнув свободи, не знаючи цін.
В його серці завжди була Україна.
В душі України завжди буде він.

А. Гапчук, с. Антонівці
студентка

ПАМ'ЯТЬ ПРО ПОЕТА

Хотів би про Шевченка я згадати.
Поет, чиї твори у наших серцях.
Людина, яку так хотіли зламати.
Та був він незламний і йшов до кінця.

Незламний, хоробрий, славетний боєць
За правду, за волю своєї країни.
Про нього усі пам'ятати повинні
Не можна забути такої людини.

Любить Україну учив усіх нас.
Пам'ять про нього піде в майбуття.
Могутнім, мов гори, був батько - Тарас.
Пройшов вже давно він стежину життя.

Н. Гапчук, с. Антонівці
студент

ЛИСТ КОБЗАРЕВІ

Я напишу Кобзареві вдячного листа,
Де подякую за те, що зі слів він збудував
моста.

У своїх віршах-мостах він вболівав за країну,
Й мріяв, щоб весь світ знав нашу Україну.

Він палко свою Батьківщину любив,
їй килим з поезій та малюнків стелив.

Шевченко бажав, щоб українці панували у
своїх степах,

А країна купалась у пишних, красивих
житах.

НІ, ВІН НЕ ВМЕР...

Ні, він не вмер,

Він буде вічно жити.

Він до тепер

Свічки буде палити,

Щоб було видно,

Куди йти незрячим.

А ми, втомившись,

Знову й знову плачем.

У своїх віршах

Він моливсь за нас,

Своїм життям моливсь

За нас Тарас.

А. Граб, 2003 року народження
1-й гімн. клас Ярмолинецького НВК

ЯК Я БАЧУ УКРАЇНУ В МАЙБУТНЬОМУ

Над Україною засяє сонце,
І зацвіте калина у саду
Блакитне небо над озерцем,
Пробудить молоду вербу.
Лунає пісня душі рідна,
Мелодія така привітна,
Лелека кличе в далечінь
Перелетів степи, Карпати.
Там, де його давно вже ждуть,
Де чутно оповідки мати,
Де рушничок веде у путь.
Де лине Тарасове Слово,
Таке чарівне і казкове:
«Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть»

Ю. Дзисько, смт. Ярмолинці
1996 року народження
студентка

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Великий творець
Він син України,
Дійшов до сердець
Своїм творінням,

Він дав нам Кобзар
Зігрітий любов'ю,
Приніс в Україну
Слово нам нове.

Світ світлих поезій
Картини і барви
Все це є прекрасним
У спадку держави.

Він був патріотом
Своєї країни
Любив до нестями
Свою Україну.

І нам би хоч трішки
Такої моралі,
Жили б ми прекрасно
У нашій державі

В. Живило, смт. Ярмолинці
1996 року народження

ШЕВЧЕНКО

Улюблений поет Шевченко
В неволі був він довгий час.
Писав вірші патріотичні
Для України і для нас.
Ми любимо його портрети
Ми славимо його вірші
Ти батько рідної землі
Ти наша гордість, наша слава
Хай зорі світять в далині
Діждав Тарас своєї слави.

Я. Камінська
7-й клас Ярмолинецької ЗОШ №2

КРАЙ КОБЗАРЯ

Широкі простори, ліси і поля –
Усе це є рідна для мене земля.
Співочі струмочки і бистрії ріки...
Свій край буду я пам'ятати навіки.
Грайливеє сонце і синєє небо –
І більше нічого для щастя не треба.
Це моя країна, це моя земля,
Це край моїх пращурів, і Кобзаря.

Тут перші свої я кроки робив,
Зростав і навчався й народ свій любив.
Тут перші свої я вірші писав.
На це мене рідний край надихав.
І як наближався до вечора день,
Матуся навчала народних пісень.
І тато, як тільки сходилла зоря,
З полички мені діставав «Кобзаря».

Ще бувши маленьким, не вмівши читати,
Я знав про Тараса усе, що міг знати.
По те, що у Моринцях він народився,
А потім в Кирилівці він поселився.
Що він козачком в Енгельгардта служив,
І як той не слухавсь, то пан його бив.
Майстерно змальовував панські картини,
Хоча із кріпацької був він родини.

Тобачивши це, сам пан Енгельгардт
Відправив його в Петербург, в Літній сад.
В Ширяєва вчився картини писати,
Вірші там писав про свій дім, і про мати,
Про зболену душу народу свого,
І біль, що наповнював серце його.
І про Україну, і про Батьківщину.
Й про бідну свою сестру Катерину...

С. Леню, смт. Ярмолинці
1995 року народження
студент

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Наш поет Тарас Шевченко.
Нам відомий 200 літ.
Всі, його вірші учить.
Бо усе його життя
В віршах цих розписане
Знають його всі на світі
Вчителі, дорослі й діти.
В неволі він писав вірші,
Тому ми просимо вас?
Завжди пам'ятайте
Сина України Тараса.

К. Мельник, Л. Сус
7-й клас Ярмолинецької ЗОШ №2

ШЕВЧЕНКОВА ЗОРЯ

Тарас Шевченко – видатний поет,
Його шанує вчений і школяр
І кожен, хто є творчості знавець,
Напам'ять знає майже весь «Кобзар».

Це скарб духовний нашого народу.
Не згасне у віках Шевченкова зоря,
І ще віки черпати будуть знову
Цілющу мудрість з цього «Кобзаря»!

Він ще художник, справжній і чудовий,
В його картинах – сенс життя.
Він малював портрети і природу,
Народ український і його буття.

Він ще мисливець і борець за волю,
Україну-неньку щиро так любив.
Своє життя, свою гірку долю,
Свої думки лиш їй він присвятив.

За те ми всі шануємо Шевченка,
Що він про нас, про українців дбав
Завжди було безрадісним серденько,
Бо ж він поневірянь і утисків зазнав.

А. Міщинська
1995 року народження
студентка

Я НАВЧАЮСЬ У ШЕВЧЕНКА

Я пам'ятаю день святковий,
Коли до школи перший раз
Мене за руку в час ранковий
Матуся привела у клас

Навчилась в школі я читати.
Я знала: радість ця прийде
І мрія «Кобзаря» придбати
Здійснилась. У чарівний світ веде.

Шевченко завжди поруч з нами,
Бо вірив в щастя всіх людей
І вільні зараз я, бабуся, мама
Багато є і ще таких сімей.

Тепер «Кобзар» - моя настільна книга
Читаю вірші, плачу і сміюсь
Розтануть біди, як на річці крига
Я вірю в це, бо у Шевченка вчусь.

Д. Шад, смт. Ярмолинці
1995 року народження
студентка

УКРАЇНО МОЯ

Оці лани, оці ліси
Оці річки, оці степи
Незмінні всі вони,
У будь - які часи.
Ніхто не змінить нам краси.
Хай Україна жаданою буде
Хай знають десь там на чужині
Що тут є пам'ять героя України
Ми патріоти країни своєї
Гордо прапор свій несемо
І у майбутнє впевнено йдемо!
І є на світі країна ось ця,
Яку люблю, це Україна моя.

О. Ящишина
7-й клас Ярмолинецької ЗОШ №2

МІЙ «КОБЗАР»

Книг у мене є багато.
Але є одна така,
Що для мене стала святом.
Я читаю «Кобзаря».
В ній зображував Шевченко
Свою хату і свій сад.
Як прожив життя нележке.
І про свій славетний шлях.
Як любив він маму й тата.
Не злякався горя, бід.
Написав книжок багато,
Їх читає цілий світ.
І картини його гарні.
Мальовничі і прекрасні.
Там герої всі реальні.
«Кобзар» часу непідвласний!

Л. Созанська
с. Антонівці

ПАМ'ЯТЬ ПРО ШЕВЧЕНКА

Яким же мудрим
Був малий Тарас,
Допитливим, малим
І неслухняним
Іще в дитинстві
Панам вівці пас
Писав про рабство в Україні
Він мріяв бути малярем колись,
Він мріяв малювати... бути вільним
Він мріяв, що колись усі раби
З неволі вийдуть - будуть вільні
Та нездійсненна мрія Тараса
Бо молодим ще чоловіком
Тарас помер...
Нема його із нами
Лишилась пам'ять лиш одна
Велика книга Кобзаря
Тарас прославився віршами і піснями
В серцях і пам'яті
Тарас Шевченко живе завжди із нами

М. Сорокіна
с. Соколівка

